

Krippel Gréta

Hosszan ücsörög a bohém

Ott időzött a konyhában mindig
öreg volt
barázdás és földszínű
piszkos barackot szopogatott
túlérett
foltos kezeivel törölgette arcát

ő volt az öregapám
eszménye
az emberiségről éneklő ember
akinek most csorba kis szája
csöndesen
piszkosan
cuppog
talán forr benne egy új dal
ahogy öregapám
teája forrt a tűzhelyen.

Az bohém hazatalált és eltévedt otthon

Ha újra lesznek barátaim, a legnagyobb művet
belőlük gyúrom majd össze.

Kezek,
combok,
gyomrok
egy öblös masinában
a koponyámon belül.

Az én fejem, mint valaki otthona.

Most könyöklök az asztalon,
már csak a gerincem szikláiba kapaszkodik a napfény.
A csempe repedései közül
egy ismeretlen család szaga szivárog, és én nem
értem,
miért váratnak magukra
a barátaim.

Estére meglehet, hogy
az odvas arcom őrzöngeni fog,
és kitépem gyökerestül, pusztá kézzel a fákat
az udvar végében,
elbúcsúzom tőlük egyenként
én ,
gyilkos anya,
én,
gyilkos apa,
és meztelen
talpamat rágva ülök tort a törzsek fölött.

De most már hol késtek, barátaim?
Zsibbad a könyököm.